

Recht

Theoretisch Dossier

Inhoud

Deel 1: inleiding	2
Wat is recht?	2
Een beetje geschiedenis	3
Rechtszekerheid	4
Doel en manier van straffen	5
Territoriale groei	6
Recht in België – Welke regels volgen wij?	7
Scheiding der machten	7
De grondwet en gewone wetten	8
Decreten en ordonnances	8
Reglementen	9
Nog regels?	10
Fundamentele rechten	11
Het UVRM & het EVRM	12
Kinderrechten	12
Grondrechten in de rechtbank	13
Openbaarheid van het gerecht	14
Deel 2: Rechtstakken en rechtbanken	15
Sociaal recht	15
Ondernemingsrecht	15
Strafrecht	16
Strafuitvoeringsrechtbank	16
Hof van Assisen	16
Burgerlijk recht	17
Familierechtbank	17
Jeugdrechtbank	17
Burgerlijke rechtbank	17
Vredegerecht	18
Kamer voor minnelijke schikking	18
Rechtbank van eerste aanleg	19
Hof van Beroep	19
Hof van Cassatie	19
De Raad van State	20
Het Grondwettelijk Hof	20
Overzicht	21

Deel 3: Wie is wie	22
De rechter	22
Het openbaar ministerie	23
De griffier	23
De advocaten	23
De tegenpartij	24
Tussen burgers	24
Misdrijf	24
De bemiddelaar	24
Deel 4: Het proces	25
Burgerlijke procedure	25
Verloop	25
Strafrechtelijke procedure	26
Verloop	26
Wat kost een proces?	27
Dagvaarding	27
Rolrecht	27
Advocaat	27
Deskundigen en getuigen	28
Bemiddeling	28
Deel 5: Schuld en straf	29
Misdrijven	29
Overzicht strafniveaus	30
Verzachtende en verzwarende omstandigheden	31
Persmisdrijven en politieke misdrijven	31
Straffen	32
Gevangenisstraf	32
Geldboete	33
Werkstraf	33
Uitstel en opschorting	33
Justitiehuizen	34
Minderjarigen	35
Woordenlijst	36

Deel 1 Inleiding

Wat is recht?

Zoals voor veel algemene begrippen, is het niet makkelijk om in één zin goed te beschrijven wat 'recht' betekent. Over het algemeen aanvaardt men in de rechterlijke of juridische wereld deze omschrijving:

De overheid stelt bindende regels op over wat je wel en niet mag doen. Deze regels gelden voor alle burgers en moeten ervoor zorgen dat we kunnen samenleven. Alle regels samen vormen het recht.

In het dagelijks leven komen we constant in aanraking met het recht, bewust of onbewust. We stoppen voor het rood licht (verkeersrecht), kopen iets in de winkel (koopovereenkomst), hebben een studentenjob (arbeidsrecht),... Al die regels hebben een aantal functies:

1. Ze informeren ons over welke rechten en plichten wij en de mensen om ons heen hebben.
2. Ze maken duidelijk hoe we ons moeten gedragen en wat we kunnen verwachten van anderen.
3. Ze bepalen de gevolgen als we de regels niet respecteren, en sturen zo ons gedrag.

België is met andere woorden een rechtsstaat. Dat wil zeggen dat alle burgers door fundamentele rechten worden beschermd. Die rechten beschermen ons enerzijds tegen machtsmisbruik en willekeur van de overheid en anderzijds tegen onze medeburgers.

Daaruit kunnen we afleiden dat er twee grote categorieën zijn in het recht:

1. Het publiek recht: regelt de rechten en plichten tussen de burgers en de overheid en regelt hoe de overheid georganiseerd wordt.
2. Het privaatsrecht: regelt de rechten en plichten tussen burgers onderling, tussen burgers en bedrijven en tussen bedrijven onderling.

Naast de opdeling in publiek en privaatsrecht, kunnen we het recht ook onderverdelen in rechtstakken. Verschillende rechtstakken behandelen verschillende thema's. Bijvoorbeeld: verkeersrecht, burgerlijk recht, strafrecht, personen- en familierecht, jeugdrecht, Europees recht, arbeidsrecht, enz. Op die rechtstakken komen we later nog terug.

Een beetje geschiedenis

Het recht is, net zoals de maatschappij, altijd in ontwikkeling. Het evolueert met de samenlevingsvormen en machtsstructuren en zal ook altijd blijven veranderen. Om goed te begrijpen waarop sommige beslissingen en structuren van vandaag zijn gebaseerd, bekijken we in wat volgt drie evoluties van het recht: het ontstaan van **rechtszekerheid**, het veranderen van het **doel en de methode van straffen** en de **territoriale groei**.

Aan de hand van de evoluties wordt een algemeen overzicht gegeven. Het is belangrijk op te merken dat er altijd uitzonderingen zijn geweest en dat het recht in verschillende gebieden ook op een verschillend tempo geëvolueerd is. Vandaag vinden we bijvoorbeeld overal ter wereld ook nog gebruiken uit de eerste samenlevingen terug.

Rechtszekerheid

In de vroegste samenlevingen worden regels voornamelijk door **gewoonte en traditie** bepaald. De heersende normen worden mondeling van generatie op generatie doorgegeven. Geschillen worden opgelost op basis van wat binnen de gemeenschap als rechtvaardig of gepast wordt beschouwd. Daarnaast spelen **magie en bijgeloof** een grote rol. Geloof in bovennatuurlijke krachten en het idee van goddelijke interventie beïnvloeden vaak hoe juridische geschillen behandeld en opgelost worden.

Naarmate samenlevingen zich verder evolueren, worden rationelere benaderingen van rechtvaardigheid aangenomen. Met de ontwikkeling van georganiseerde maatschappijen ontstaat de behoefte aan meer **vastgelegde regels en procedures**. Dit leidt tot het ontstaan van de geschreven wetten. Deze moeten vaak de macht van heersers of regerende elites consolideren en de sociale orde handhaven. Hoewel de geschreven wetten een stap vooruit zijn in de richting van meer formele regels, blijven ze vaak onderhevig aan de **willekeur van de machthebbers** die ze opstellen en handhaven. Wetten en veroordelingen zijn zo afhankelijk van de noden en welwillendheid van de vorst.

In het midden van de eerste eeuw creëert keizer Justinianus in het Romeinse rijk de Codex Justinianus. Deze codex bevat enerzijds een vroege verzameling van wetten en laat het volk zo ook kennis maken met het recht. Anderzijds probeert de keizer met dit project ook meer politiek gezag te krijgen en zijn macht te versterken.

Pas later in de geschiedenis groeit het streven naar **rechtszekerheid**. Individuen moeten op **duidelijke, consistente en eerlijke wetten** kunnen vertrouwen. Dat wordt bevorderd door ontwikkelingen zoals de scheiding der machten en de opkomst van constitutionele en democratische systemen die de **grondrechten** van individuen beschermen.

Zo creëerde Napoleon in 1804 de *Code Napoléon*. Een overzichtelijk burgerlijk wetboek dat de wet voor iedereen duidelijk en kenbaar moet maken en de scheiding tussen Kerk en Staat bestendigt.

Moderne rechtssystemen zijn gebaseerd op de beginselen van rechtvaardigheid, gelijkheid en rechtszekerheid, waarbij wetten op een transparante en consistente manier worden opgesteld en toegepast.

Doel en manier van straffen

In veel vroege samenlevingen wordt gerechtigheid vaak door middel van **eigenrichting** en **vergelding** bereikt. Het principe van 'oog om oog, tand om tand' (ook bekend als het *Talio-principe*) is in die tijd een veelvoorkomende strafvorm, waarbij de strafmaat direct gerelateerd en 'even erg' is aan de begane misdaad. Daarnaast zijn **bloedvetes** tussen families of stammen gebruikelijk, waarbij geweld een middel is om geschillen op te lossen en eer te herstellen.

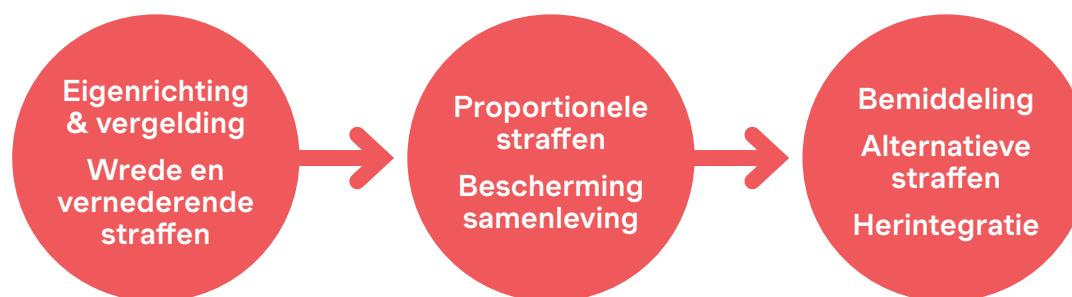
Naarmate de samenlevingen zich verder ontwikkelen, neemt ook de **wreedheid** van de straffen toe als een manier om zowel de dader te **vernederen** als anderen **af te schrikken** zodat zij geen misdaden zouden plegen. Openbare terechtstellingen, martelingen en verminkingen zijn zowel bij de Romeinen als in de Middeleeuwen niet ongewoon.

De Verlichting (18e eeuw) markeert een verandering in de perceptie van straf. Het belang van **proportionaliteit** en doeltreffendheid van straffen wordt steeds meer benadrukt. Het doel ligt niet langer alleen bij vergelding, maar ook bij het **beschermen** van de **samenleving**.

Vandaag legt het strafsysteem niet alleen de nadruk op bestraffing, maar ook op **herstel, re-integratie en het voorkomen van nieuwe misdrijven**. Daarom wordt er steeds meer ingezet op educatie, begeleiding en rehabilitatie. Ook alternatieven voor een gevangenisstraf, zoals elektronisch toezicht en werkstraffen, worden vaker gebruikt wanneer die een passend antwoord bieden.

Er gaat steeds meer aandacht naar strafrechtelijke reacties die zowel rekening houden met de belangen van slachtoffers als bijdragen aan een veiligere samenleving. Het doel is om op een rechtvaardige manier te reageren op misdrijven en tegelijk nieuwe criminaliteit zoveel mogelijk te voorkomen.

Naast strafrechtelijke reacties wordt steeds meer ingezet op **buitengerechtelijke oplossingen**. Partijen worden aangemoedigd om hun geschillen in overleg op te lossen, bijvoorbeeld via **bemiddeling**. Een neutrale bemiddelaar helpt hen om samen tot een akkoord te komen dat voor beide partijen aanvaardbaar is. Sinds 2013 bestaan er ook **kamers voor minnelijke schikking** binnen bepaalde rechtbanken, waar een rechter partijen kan helpen om in een juridische context tot een oplossing te komen zonder een volledig proces te voeren.

Territoriale groei

Zoals hierboven vermeld, zijn normen en regels in de eerste samenlevingen voornamelijk op lokale tradities, gewoonten en gebruiken binnen **kleine stammen of gemeenschappen** gebaseerd. Elk gebied of elke mini-maatschappij heeft een eigen rechtsstelsel. Meestal wordt dat dan ook door **lokale leiders** toegepast en gehandhaafd.

De meer georganiseerde samenlevingen vereisen ook een meer gestructureerde wetgeving en rechtsregels om deze groeiende en complexere maatschappijen te beheren. Met het ontstaan van **staten**, ontstaan ook **nationale wetgevingen**. Binnen een natie ontstaat een steeds meer uniforme juridische structuur, waarin **autoriteiten** wetten vaststellen en rechtspreken.

Naarmate de wereld meer verbonden raakt, groeit ook de behoefte aan een **internationale wetgeving** om grensoverschrijdende kwesties aan te pakken. Dit leidt tot de ontwikkeling van internationale

verdragen, conventies en organisaties die de basis zullen leggen voor het internationaal recht. De Tweede Wereldoorlog bewijst de wereldwijde impact die nationale besluiten hebben en het belang van internationale samenwerking. Heel wat internationale verdragen en organisaties worden binnen deze context opgericht.

Internationaal recht speelt dus een steeds belangrijkere rol in het reguleren van **grensoverschrijdende kwesties** zoals handel, milieu, mensenrechten en veiligheid. **Internationale gerechtelijke organen** zoals het Internationaal Gerechtshof en het Internationaal Strafhof zijn opgericht om geschillen tussen staten te beslechten en individuen verantwoordelijk te houden voor internationale misdaden.

De werking van het internationaal recht hangt grotendeels af van de instemming van staten. Landen moeten zich aansluiten bij internationale verdragen of de bevoegdheid van een internationaal gerechtelijk orgaan erkennen voordat zij er in principe door gebonden zijn.

Recht in België – welke regels volgen wij?

Scheiding der machten

De scheiding der machten zorgt voor een verdeling tussen wie de wetten maakt, ze uitvoert en de naleving ervan controleert. Het zou gevaarlijk zijn om al die taken enkel door één persoon of instelling te laten uitvoeren. Die zou dan te veel macht hebben, wat tot machtsmisbruik of zelfs een dictatuur kan leiden. Om te voorkomen dat één macht te groot wordt, is er een onderlinge controle tussen alle machten. Dat principe noemen we 'checks and balances.' Het idee achter de scheiding der machten is dat de taken in drie worden verdeeld:

	Wetgevende macht	Uitvoerende macht	Rechterlijke macht
Wie?	Het Federaal Parlement (en de Gemeenschappen en Gewesten, de provincieraad en de gemeenteraad)	De federale regering (en de gemeenschaps- en gewestregeringen, gouverneur en deputatie en burgemeester en schepenen)	Hoven en rechtbanken
Wat?	Parlementsleden kunnen voorstellen doen voor wetten. Daarna wordt daar in het parlement over gediscussieerd en gestemd. Nadat een wet is goedgekeurd, zal de Koning deze ondertekenen en verschijnt de wet in het Belgisch Staatsblad. In het Staatsblad worden alle wetten en regelgevende teksten in België gepubliceerd.	De ministers in de regering regelen alle praktische zaken om de wet uit te voeren en te handhaven. Ministers kunnen ook voorstellen doen voor wetten, en hebben zo dus ook een stukje wetgevende macht. Omgekeerd moeten ze zich bij de uitvoering wel houden aan de wetten zoals door het parlement beschreven. Als de regering haar werk niet correct doet, kan het parlement vragen stellen of het vertrouwen ontnemen. Dat betekent dat er verkiezingen moeten komen en er een nieuwe regering gevormd zal worden.	Rechters controleren of de wetten gevolgd worden en bestraffen wie de wet overtreedt. Zij moeten zich houden aan de wetten en uitwerking zoals geschreven door het parlement en de regering en kunnen die zelf niet beïnvloeden. Rechters kunnen ook uitspraken doen over een beleidsdaad van de overheid. Op die manier wordt de rechtsstaat beschermd.

Een voorbeeld

Het parlement maakt wetten over het verkeer: snelheidslimieten, verkeerslichten, voorrangssituaties en andere regels die ervoor zorgen dat het verkeer ordelijk verloopt.

De regering zal dan budgetten besteden aan verkeersborden -en lichten, flitspalen, roodlichtcamera's, maar bijvoorbeeld ook aan het inzetten van de politie voor controles.

In het geval van overtredingen van de regels kunnen de rechters uiteindelijk boetes opleggen of andere passende maatregelen nemen.

De Grondwet en gewone wetten

Bij het ontstaan van België in 1830 wordt er een Grondwet geschreven, die vormt de basis voor de organisatie van het land, bijvoorbeeld hoe het geregeld wordt en wie welke machten heeft. De Grondwet is tot vandaag de grondslag voor alle andere wetten. Het wijzigen van de Grondwet is daarom ook ingewikkelder dan het wijzigen van een gewone wet.

De Belgische Grondwet heeft 9 hoofdstukken. Het eerste hoofdstuk beschrijft dat België een Federale Staat is, die bestaat uit drie gemeenschappen, drie gewesten, vier taalgebieden en tien provincies. Het tweede hoofdstuk behandelt de grondrechten van de Belgen (daarover verder meer). Het derde hoofdstuk behandelt wie welke machten heeft in België (zie scheiding der machten). Hoofdstukken vier tot zeven behandelen buitenlandse zaken, financiën, het leger en een aantal algemene bepalingen. Hoofdstuk acht beschrijft hoe de Grondwet kan worden herzien en het laatste hoofdstuk bepaalt hoe die in werking treedt.

Decreten en ordonnanties

Op **deelstaatniveau** bestaan er ook decreten. Decreten zijn de regels die gelden in een **gemeenschap** of een **gewest**. Deze hebben beide specifieke bevoegdheden. Dat wil zeggen dat de gemeenschappen en de gewesten enkel over bepaalde onderwerpen decreten mogen maken. Er is één uitzondering: de regels in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest noemen we **ordonnanties** in plaats van decreten.

De verschillende gemeenschapsparlementen kunnen bijvoorbeeld een decreet aannemen over 'organisatie en financiering van het onderwijs'.

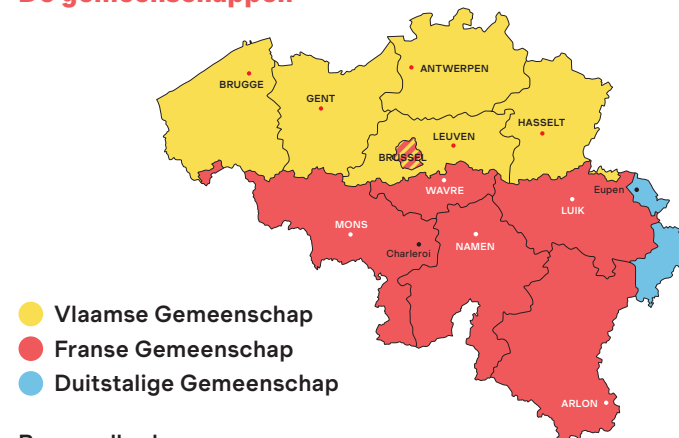
Dat decreet kan dan regels vaststellen met betrekking tot structuur, financiering en andere aspecten van het onderwijssysteem. Het decreet zal van toepassing zijn op het grondgebied van de betreffende gemeenschap.

Voor de gewesten verloopt dit exact hetzelfde.

Alleen zal het parlement van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een ordonnantie aannemen over bijvoorbeeld de huisvesting in Brussel, en geen decreet.

De gemeenschappen

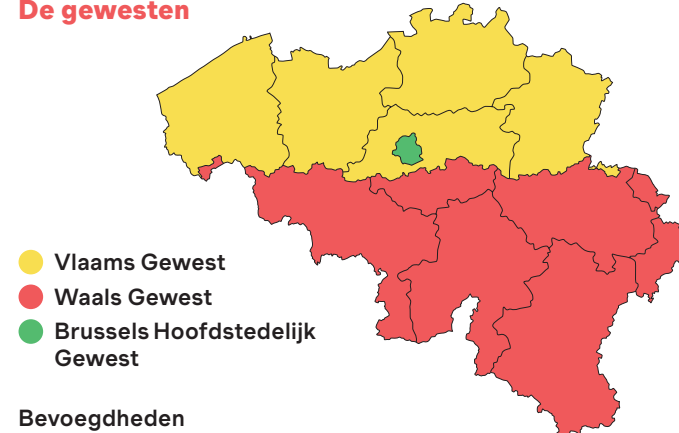

- Vlaamse Gemeenschap
- Franse Gemeenschap
- Duitstalige Gemeenschap

Bevoegdheden

- Cultuur • Onderwijs • Alles wat te maken heeft met de gezondheid, het welzijn van de mensen en de taalwetgeving • Wetenschappelijk onderzoek • Kinderen en jeugd • Sport

De gewesten

- Vlaams Gewest
- Waals Gewest
- Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Bevoegdheden

- Economie • Werkgelegenheid • Landbouw
- Waterbeleid • Huisvesting • Openbare werken
- Energie • Vervoer (met uitzondering van de NMBS)
- Leefmilieu • Ruimtelijke ordening en stedenbouw
- Natuurbehoud • Buitenlandse handel • Toezicht over de provincies, de gemeenten en de intercommunes

Reglementen

Reglementen zijn de regels die worden uitgevaardigd op het niveau van **provincies** en **gemeenten**. In België zijn er 10 provincies (Antwerpen, Henegouwen, Limburg, Luik, Luxemburg, Namen, Oost-Vlaanderen, Vlaams-Brabant, Waals-Brabant en West-Vlaanderen) en meer dan 500 gemeenten.

Het voordeel van reglementen is dat ze worden uitgevaardigd op een niveau dat dichterbij de bevolking staat, waardoor ze beter aan de specifieke behoeftes van een gemeente of provincie aangepast kunnen worden.

Een voorbeeld van een gemeentelijk reglement is het 'Reglement op het Gebruik van Openbare Parken en Recreatiegebieden'. Daarin kunnen beslissingen worden genomen met betrekking tot opening -en sluitingstijden, voorschriften over het gedrag van de bezoekers, speeltuinen, sportvelden enz.

Nog regels?

Naast de nationale regels, zijn er ook **internationale regels** van toepassing op ons. Het zou niet gemakkelijk zijn als alles enkel op nationaal niveau geregeld was. Voor sommige zaken is er nood aan een overkoepelende regelgeving. Denk maar eens aan volgende vragen:

Zeerecht

Hoeveel kilometer van de kust mag een land vissen? Wat zijn de regels in de internationale wateren die niet tot het territorium van een land behoren?

Soevereiniteit

Waar liggen de grenzen van een land? Wanneer mag een ander land in een crisissituatie ingrijpen of zelfs aanvallen in een oorlogssituatie?

Internationaal strafrecht

Als iemand van land A iemand vermoordt van land B in land C, waar moet die dan vervolgd worden? Waar moeten mensen die internationale misdaden hebben gepleegd (zoals genocide, oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid) vervolgd worden?

Verdragsrecht

Hoe kunnen landen onder elkaar afspraken maken voor bijvoorbeeld handel of vrede?

Milieurecht

Hoe pakken we milieuproblemen aan die zich voordoen in meerdere landen? Hoe kunnen we de duurzaamheid van bijvoorbeeld internationaal transport bevorderen?

Mensenrechten

Hoe kunnen we op wereldniveau de fundamentele rechten en vrijheden beschermen van alle mensen, ongeacht hun nationaliteit, ras, geslacht, religie... ?

Oorlogsrecht

Wanneer mag je de oorlog verklaren? Welke wapens mag je gebruiken tijdens een oorlog? Is er een onderscheid tussen burgers en het leger? Hoe moet je krijgsgevangenen behandelen?

Fundamentele rechten

Fundamentele rechten zijn rechten die op alle mensen van toepassing zijn. Ze zijn **'inherent'** aan **elk persoon**. De termen 'fundamentele rechten', 'mensenrechten' en 'grondrechten' worden vaak door elkaar gebruikt. Ze verwijzen allemaal naar rechten die inherent zijn aan individuen en die essentieel zijn voor hun vrijheid, waardigheid en gelijkheid.

We kunnen het onderscheid gemakkelijk maken:

Grondrechten	Mensenrechten	Fundamentele rechten
zijn fundamentele rechten die in de grondwet van een land zijn vastgelegd. De term wordt dus binnen een nationale context gebruikt. Ze zijn van toepassing op alle burgers van dat land. Grondrechten kunnen verschillen van land tot land, afhankelijk van de specifieke grondwettelijke bepalingen en culturele normen.	zijn universele rechten die door alle landen en regeringen , ongeacht hun interne wetgeving, nageleefd moeten worden. Ze zijn in internationale verdragen en verklaringen, zoals de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens vastgelegd.	omvatten zowel rechten die in nationale grondwetten vastgelegd zijn als die welke in internationale verdragen en verklaringen vastgelegd zijn. Het is dus een overkoepelend begrip .

De fundamentele rechten moeten ervoor zorgen dat iedereen met respect wordt behandeld, vrij is en gelijk is. Een paar belangrijke kenmerken zijn:

- Fundamentele rechten zijn universeel en gelden dus voor alle mensen, ongeacht hun nationaliteit, ras, geslacht, religie, etniciteit, ...
- Fundamentele rechten zijn onvervreemdbaar. Dat wil zeggen dat niemand ze kan afnemen. Iedereen heeft ze, altijd en overal.
- Fundamentele rechten zijn onschendbaar. De overheid en andere mensen moeten je grondrechten respecteren en beschermen.

Enkele voorbeelden van fundamentele rechten:

- Iedereen is vrij en gelijk voor de wet
- Verbod op discriminatie
- Recht op leven (in vrijheid en veiligheid)
- Vrijheid van meningsuiting
- Verbod op slavernij
- Recht op werken en onderwijs
- Recht op privacy

Het UVRM & het EVRM

Na de Tweede Wereldoorlog wordt er op internationaal niveau beslist dat er bepaalde rechten nodig zijn om de **vrijheid** van de mensen te respecteren en te garanderen.

In 1948 aanvaardt de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties de **Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM)**. Het vormt de inspiratiebron voor de grondrechten van verschillende landen. De UVRM geldt nog steeds als morele standaard en is de basis voor veel organisaties die zich inzetten voor mensenrechten.

In 1950 werd op Europees niveau een gelijkaardige verklaring goedgekeurd: de **Europese Verklaring voor de Rechten van de Mens (EVRM)**. Aan het EVRM is een rechtbank gekoppeld: het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Wanneer iemand slachtoffer is van een schending van het EVRM, kan hij of zij daar een zaak opstarten.

Kinderrechten

Voor kinderen bestaan er specifieke rechten, deze liggen vast in het **Kinderrechtenverdrag** van de Verenigde Naties. Het verdrag geldt voor **iedereen onder 18 jaar oud**. Kinderen hebben bijvoorbeeld recht om te spelen, om naar school te gaan en op een goede opvoeding.

Bijna alle landen in de wereld hebben zich bij het Kinderrechtenverdrag aangesloten. Er bestaat een speciaal Comité voor de Rechten van het Kind dat toezicht houdt of de kinderrechten worden gerespecteerd.

Grondrechten in de rechtbank

Een aantal specifieke grondrechten bepaalt hoe je door justitie behandeld moet worden wanneer je met het gerecht in aanraking komt. Deze rechten moeten ervoor zorgen dat de **rechtspraak** voor iedereen op een **eerlijke manier** verloopt. Een aantal voorbeelden:

- **Legaliteitsbeginsel.** Niemand kan worden vervolgd of gestraft voor een feit dat op het moment van de feiten niet strafbaar was volgens de wet.
- De **rechter** moet **onafhankelijk** en **onpartijdig** zijn.
Onafhankelijkheid wil zeggen dat de rechter bijvoorbeeld niet door een van de partijen betaald mag worden, of geen voordeel uit een bepaalde uitspraak mag halen. Onpartijdigheid betekent dat de rechter geen vooroordeel over de partijen in een proces mag hebben of zelf geen partij mag zijn.
- **Rechtsbijstand.** Elke persoon heeft recht op een advocaat die je kan verdedigen en kan bijstaan tijdens een proces.
- **Hoorrecht.** De rechter mag nooit een uitspraak doen zonder de argumenten van alle partijen gehoord te hebben.
- **Vermoeden van onschuld.** Het vermoeden van onschuld betekent dat iemand als onschuldig wordt beschouwd zolang een rechter niet heeft vastgesteld dat die persoon schuldig is. Dat wil zeggen dat de aanklager of het openbaar ministerie moet bewijzen dat de beklaagde iets heeft gedaan, en niet dat de beklaagde moet bewijzen dat hij of zij iets niet heeft gedaan. Het vermoeden van onschuld komt meer en meer in opspraak gezien veel processen uitgebreid in de media worden besproken en zo de publieke opinie bepalen.
- **Verbod op eigenrichting.** Dit principe verbiedt dat iemand zelf een straf oplegt of wraak neemt. Er moet altijd een tussenkomst zijn van het juridisch systeem. Dit is om chaos en misbruik te voorkomen.

Openbaarheid van het gerecht

De openbaarheid van het gerecht is een gevolg van de openbaarheid van bestuur. Dat is een belangrijk **principe dat burgers het recht geeft om informatie van de overheid te kennen**. Deze openbaarheid garandeert de **transparantie van justitie**. Die transparantie moet ervoor zorgen dat processen op een eerlijke en correcte manier verlopen.

Zo worden alle vonnissen en arresten sinds 2021 voor iedere burger openbaar gemaakt. Daarnaast blijven ook de deuren van zittingszalen in de rechtbank open, zo kan eender wie de zittingen bijwonen. Indien er gevaar is voor de bescherming van de openbare orde of van de goede zeden, kan de rechtbank bevelen dat de zitting of een deel ervan toch achter gesloten deuren zal plaatsvinden. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn in zaken over zedenfeiten of terrorisme.

Daarnaast is de openbaarheid ook zichtbaar in de **architectuur** van gerechtsgebouwen. Veel oudere gerechtsgebouwen, waaronder dat in Brussel, zijn opgetrokken in 19e -eeuwse eclectische, neoclassicistische stijl. Er hangt een zware, bijna angstaanjagende sfeer met Griekse en Romeinse standbeelden en spreuken. Er wordt een harde nadruk gelegd op de hiërarchie tussen zowel de rechters en de beklaagden, als de rijken en de armen.

Daar tegenover wordt er in de nieuwe gerechtsgebouwen een andere stijl toegepast. Het nieuw gerechtsgebouw van Gent bestaat voornamelijk uit beton en glas. Daarmee wordt soberheid, neutraliteit, openbaarheid en transparantie benadrukt.

Deel 2 Rechtstakken en rechtbanken

Sociaal recht

Het belangrijkste onderdeel van sociaal recht is het **arbeidsrecht**. Het arbeidsrecht regelt de verhouding tussen **werkgevers** en **werknemers**. Het betreft contracten, lonen, ontslag, vakantie, enz. Als iemand niet akkoord gaat met de uitspraak van de rechter in de arbeidsrechtbank, kan hij of zij in **beroep** gaan bij het **arbeidshof**.

Ondernemingsrecht

Het ondernemingsrecht houdt zich bezig met rechtspersonen, dus ondernemingen of bedrijven met een winstoogmerk. Het gaat onder andere over het oprichten van ondernemingen, regels met betrekking tot organisatie van bestuursorganen, financiering, handelscontracten (overeenkomsten met leveranciers, klanten en partners), concurrentie, aansprakelijkheid enz. Het ondernemingsrecht moet de rechten en plichten van ondernemingen regelen en een eerlijke en efficiënte werking van de markt bevorderen.

De ondernemingsrechtbank is bevoegd voor alle geschillen tussen ondernemingen. Daarnaast is deze rechtbank ook bevoegd voor geschillen over bijvoorbeeld intellectuele eigendomsrechten zoals bijvoorbeeld het auteursrecht.

Strafrecht

Het strafrecht bepaalt welk gedrag door de overheid verboden wordt en welke straffen daaraan gekoppeld zijn. Deze strafbare gedragingen en de mogelijke straffen staan beschreven in het Strafwetboek.

Sinds 1 september 2026 is er een nieuw Strafwetboek in werking. Het moet het strafrecht eenvoudiger, duidelijker en meer samenhangend maken en houdt ook rekening met de evoluties in de samenleving en met nieuwe vormen van criminaliteit, zoals cyber- en milieu-misdrijven. Het oude Strafwetboek dateerde uit 1867 en was doorheen de jaren sterk aangevuld met nieuwe wetten. Daardoor werd het steeds complexer en minder overzichtelijk.

Het nieuwe Strafwetboek deelt misdrijven niet langer in als overtredingen, wanbedrijven en misdaden, maar in acht strafniveaus. Het strafniveau bepaalt welke straffen mogelijk zijn en geeft aan hoe ernstig een misdrijf is.

Strafuitvoeringsrechtbank

De hoven en rechtbanken spreken straffen uit, vervolgens ziet de strafuitvoeringsrechtbank erop toe dat deze **straffen uitgevoerd worden**. Bij vrijheidberovende straffen van meer dan drie jaar kan de strafuitvoeringsrechtbank beslissen om al dan niet een beperkte detentie toe te staan, dat wil zeggen dat een deel van de straf kan worden uitgevoerd onder **elektronisch toezicht** of dat een **voorwaardelijke invrijheidsstelling** toegepast kan worden.

Hof van Assisen

Ik heb mijn buurman vermoord. Ik moet voor het Hof van Assisen komen.

Het Hof van Assisen is bevoegd voor alle misdrijven van niveau 8 en bepaalde misdrijven van niveau 7, **persmisdrijven** en **politieke misdrijven**. Deze misdrijven worden in deel 5 behandeld.

Het Hof van Assisen is een uitzonderlijk rechtscollege. Het zetelt niet permanent, maar wordt enkel samengesteld wanneer iemand voor een van bovenstaande misdrijven moet voorkomen. Het meest bijzondere aan de procedure voor het Hof van Assisen is de aanwezigheid van de **volksjury**. Twaalf mensen uit de bevolking worden geloot. Zijn moeten aan een aantal voorwaarden voldoen:

- Tussen 28 en 65 jaar oud zijn
- Ingeschreven zijn in het kiesregister
- Van de burgerlijke en politieke rechten genieten
- Kunnen lezen en schrijven
- Zelf geen zwaar strafrechtelijk verleden hebben

Elke vier jaar wordt een lijst opgemaakt van mensen die in de komende vier jaar kunnen geloot worden om te zetelen als volksjurylid. Het zetelen in de volksjury is je burgerplicht. Als iemand weigert, kan een straf worden opgelegd van niveau 1. Wanneer de jury wordt samengesteld, kunnen zowel de advocaten als de voorzitter van het Hof van Assisen juryleden wraken.

Dat wil zeggen dat ze dan om een vervanger vragen. Eens de definitieve jury is samengesteld, leggen de juryleden volgende eed af:

U belooft de aan N. ten laste gelegde feiten onpartijdig en met de grootste aandacht te zullen onderzoeken rekening houdende met de belangen van de beschuldigde, de burgerlijke partij en de maatschappij. U belooft tevens tot na uw verklaring met niemand te zullen communiceren en uw beslissing enkel te zullen steunen op de bewijzen en de middelen van de verdediging die tijdens de openbare zitting werden uiteengezet.

Tijdens het proces moeten de juryleden aandachtig luisteren en mogen ze aantekeningen maken en vragen stellen, maar bij dit alles mogen ze hun mening niet laten blijken. Daarnaast zijn zij verplicht om **onpartijdig** en **discreet** te zijn en zich af te schermen van de **media**. Aan het einde van het proces beslist de jury enkel over de **schuldvraag**. De juryleden stemmen of de beklaagde schuldig is of niet en moeten hiervan overtuigd zijn 'boven elke redelijke twijfel'. De op te leggen straf beslist de jury in samspraak met de **beroepsrechters**.

Zoals hierboven vermeld, kan er tegen een arrest van het Hof van Assisen niet in beroep gegaan worden, er kan enkel cassatieberoep ingesteld worden.

Burgerlijk recht

Het burgerlijk recht legt uit hoe burgers met **elkaar moeten omgaan**. Het regelt conflicten die tussen burgers kunnen ontstaan. Er worden geen straffen opgelegd, maar er wordt in de eerste plaats naar **oplossingen** gezocht. Binnen het burgerlijk recht zijn er verdere opdelingen.

Familierechtbank

„Mijn partner en ik gaan scheiden en komen absoluut niet overeen. We komen er niet uit wanneer de kinderen bij wie verblijven en hoeveel elk van ons zal betalen voor hun opvoeding. We verschijnen voor de familierechtbank. „

De familierechtbank behandelt alle zaken die **familie en gezin** betreffen: afstamming, burgerlijke stand, adoptie, huwelijk, echtscheiding, samenwoning, ouderlijk gezag en onderhoudsverplichtingen. De familierechtbank kan ook **dringende en voorlopige maatregelen** opleggen over onder andere pleegzorg, recht op persoonlijk contact met een minderjarig kind, onderhoudsverplichtingen... Daarnaast heeft de familierechtbank een kamer voor minnelijke schikking. Zaken die voor deze kamer worden gebracht hebben als doel om verzoening te bereiken.

Jeugdrechtbank

„Een 15-jarige werd al meerdere keren opgepakt voor diefstal. De jongere zal voor de jeugdrechtbank moeten verschijnen zodat gepaste maatregelen genomen kunnen worden. „

De jeugdrechtbank is een rechtbank voor **minderjarigen**. Ten eerste behandelt deze rechtbank misdrijven die door minderjarigen gepleegd zijn. De jongere kan dan onder toezicht van een sociale dienst komen te staan of in een **jeugdinstelling** geplaatst worden. Bij zeer ernstige misdrijven (bijvoorbeeld moord of verkrachting), gepleegd door een minderjarige die ouder is dan 16 jaar, kan de

jeugdrechter beslissen om **de zaak uit handen te geven**. Op dat moment zal de jongere naar een rechtbank voor volwassenen doorverwezen worden. Daarnaast kan de jeugdrechtbank **hulp- en beschermingsmaatregelen** nemen ten aanzien van minderjarigen en hun ouders in geval van moeilijke situaties.

Burgerlijke rechtbank

„Mijn huisbaas verhuurt mij al jaren een appartement dat hij eigenlijk niet mag verhuren. Het appartement voldoet niet aan bepaalde voorwaarden. Door die gebreken is er nu schade aan mijn meubelen. Mijn verhuurder en ik moeten als tegenpartijen naar de burgerlijke rechtbank. „

De burgerlijke rechtbank heeft een **heel brede bevoegdheid** om alle zaken te behandelen waarvan de waarde 5.000 euro overschrijdt, behalve wettelijk bepaalde uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn bijvoorbeeld de zaken die binnen de bevoegdheid van de vrederechter, de politierechtbank, de ondernemingsrechtbank en de arbeidsrechtbank vallen. De burgerlijke rechtbank is wel bevoegd voor zaken over belastingen, stedenbouw, vorderingen tegen notarissen en gerechtsdeurwaarders, erfrechtelijke onwaardigheid... Beroep tegen uitspraken van de vrederechter of de politierechtbank kunnen ook hier terechtkomen.

Vrederecht

„Ik heb al maanden ruzie met mijn buur. Door de bomen in de tuin van mijn buur heb ik nooit zonlicht. Daarbovenop staat een stuk van het tuinhuis van mijn buur op mijn grond. We komen niet tot een compromis. Ik ga naar de vrederechter.“

De vrederechter staat het dichtst bij de burgers en probeert geschillen zo snel en goedkoop mogelijk op te lossen. Voor zaken die een **'privékarakter'** hebben, zoals burenruzies en geschillen betreffende huurovereenkomsten, kunnen burgers bij het vrederecht terecht. Dit geldt voor alle vorderingen waarvan het bedrag niet hoger dan 5.000 euro is. Het vrederecht heeft vaak een **informeel karakter** en de rechter probeert de partijen vaak tot een **minnelijke schikking** te brengen. Dat wil zeggen dat de partijen tot een overeenkomst komen zonder dat de rechter uitspraak moet doen.

Kamer voor minnelijke schikking

„Ik leen mijn vriend €500 om een nieuwe laptop te kopen. We spreken af dat hij het geld binnen drie maanden terugbetaalt, maar hij weigert te betalen. We raken er samen niet uit en proberen daarom via de kamer voor minnelijke schikking tot een akkoord te komen.“

In deze kamer begeleidt een schikkingsrechter de partijen bij het zoeken naar een oplossing. Deze rechter heeft hiervoor een specifieke opleiding gevolgd. De procedure kan worden opgestart op vraag van één van de partijen of op initiatief van de rechter, maar beide partijen moeten ermee instemmen.

Als de partijen tot een akkoord komen, legt de rechter dit vast in een akkoordvonnis. Wordt er geen akkoord bereikt, dan kan de zaak verder behandeld worden door de gewone rechtbank.

De kamer voor minnelijke schikking werd eerst toegepast in de familierechtelijke context en later uitgebreid. Zo wil men conflicten vaker oplossen via overleg, in plaats van via een volledig gerechtelijk proces.

Rechtbank van eerste aanleg

Ik heb al maanden ruzie met mijn buur. Deze week werd het mij te veel. Ik ben naar zijn huis gegaan en heb hem een slag in het gezicht gegeven. Zijn neus was gebroken. Binnenkort moet ik voor de correctionele rechtbank verschijnen.

De rechtbank van eerste aanleg heeft verschillende afdelingen: de correctionele rechtbank, de familie -en jeugdrechtbank, de burgerlijke rechtbank en de strafuitvoeringsrechtbank. De rechtbank van eerste aanleg is bevoegd om zaken te behandelen die niet specifiek aan de bevoegdheden van andere rechtbanken toegekend zijn. Het is dus **vaak de eerste gerechtelijke instantie waarmee partijen te maken krijgen**.

België is onderverdeeld in 12 gerechtelijke arrondissementen, in elk van die arrondissementen is er een rechtbank van eerste aanleg. Elke rechtbank van eerste aanleg heeft de territoriale bevoegdheid over dat arrondissement.

Hof van Beroep

De rechter heeft mij in eerste aanleg tot 5 jaar gevangenisstraf en een geldboete van 3500 euro veroordeeld. Ik ben daarmee absoluut niet akkoord. Mijn advocaat adviseert mij om in beroep te gaan bij het Hof van Beroep.

Als één van de partijen bij een proces **niet akkoord gaat met een beslissing van de rechtbank** van eerste aanleg, kan die daartegen in beroep gaan. Het Hof van Beroep zal dan het vonnis of de uitspraak herzien. De zaak wordt dan **voor de tweede keer behandeld**. Je komt dus nooit rechtstreeks bij het hof van beroep terecht. De rechter van het Hof van Beroep kan beslissen om het oorspronkelijke vonnis te bevestigen, of om het geheel of gedeeltelijk te hervormen.

In België zijn er 5 hoven van beroep: in Brussel, Luik, Bergen, Antwerpen en Gent. Deze hebben de territoriale bevoegdheid voor de beroepen tegen de rechtbanken van eerste aanleg binnen hun gebied.

Hof van Cassatie

Ik ga niet akkoord met de uitspraak van de rechter in het Hof van Beroep. In een andere zaak werd een toegepaste wet anders geïnterpreteerd. Deze andere interpretatie zou ervoor zorgen dat ik een lagere straf krijg. Ik ga niet akkoord met de procedure van mijn zaak. Ik stap naar het Hof van Cassatie.

In het Hof van Cassatie wordt enkel over de **wettelijkheid van de rechterlijke beslissing** geoordeeld, zonder zich daarbij uit te spreken over de grond van de zaak. Dat wil zeggen dat de zaak niet opnieuw inhoudelijk wordt beoordeeld. Er wordt enkel gekeken of de rechter de juiste procedures heeft gevolgd en of de wet correct werd toegepast en geïnterpreteerd. Cassatie wordt daarom een 'buitengewoon rechtsmiddel' genoemd. Indien het Hof van Cassatie oordeelt dat de zaak niet correct behandeld werd, zal het Hof de **beslissing vernietigen** en de zaak doorverwijzen naar een andere rechtbank of een ander Hof van Beroep, waar de zaak dan **opnieuw behandeld** zal worden.

Je kan het Hof van Cassatie raadplegen na een uitspraak door het Hof van Beroep. Sommige zaken zijn ook niet vatbaar voor beroep. De arresten van een hof van assisen kunnen enkel herzien worden in cassatie.

De Raad van State

“ Vroeger mocht ik altijd voor mijn huis parkeren in de straat. Nu heeft de gemeente beslist dat de parkeerplaatsen op straat zullen verdwijnen. Niet enkel ik, maar ook al mijn burens vinden dat ons recht om onze auto's vrij te parkeren in de straat zonder geldige reden wordt beperkt. We gaan in beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State. ”

Bij de Raad van State kunnen burgers en rechtspersonen in beroep gaan tegen **onwettige administratieve rechtshandelingen** die hen mogelijk geschaad hebben. Administratieve rechtshandelingen zijn rechtshandelingen die uitgaan van een bestuur en die de rechtstoestand van een burger wijzigen. De Raad van State kan zo een administratieve rechtshandeling, die in strijd is met de geldende rechtsregels **schorsen** en **vernietigen**. Daarnaast kan de Raad van State ook **advies** geven bij ontwerpen en voorstellen van **wetten** en **decreten**.

Het Grondwettelijk Hof

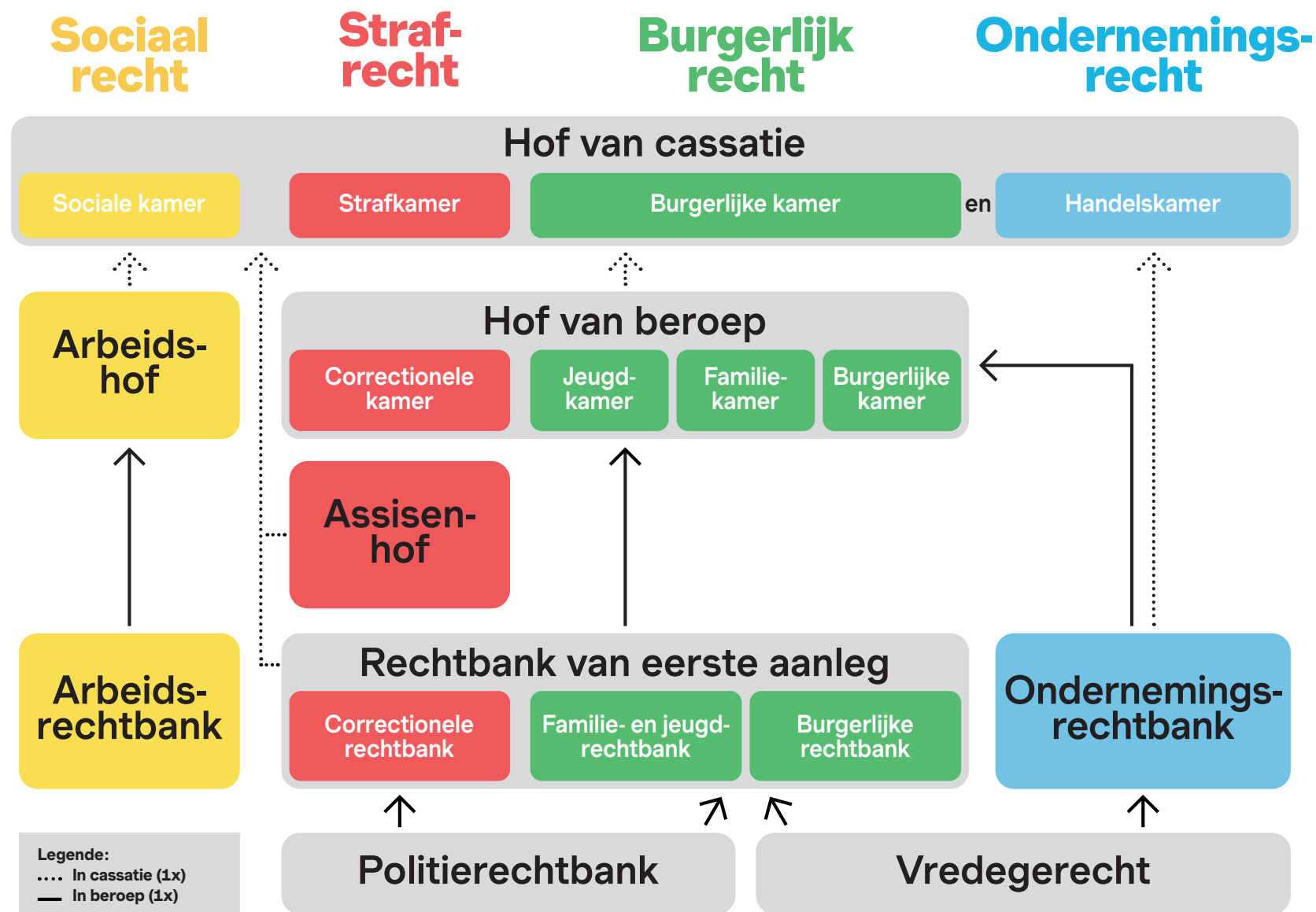
“ Een van de gemeenschappen heeft een decreet aangenomen dat mannen en vrouwen op een verschillende manier behandelt. Dat is een schending van het gelijkheidsbeginsel, een fundamenteel recht. Ik wend mij tot het Grondwettelijk Hof om het decreet te onderzoeken en te vernietigen. ”

Het Grondwettelijk Hof ziet erop toe dat **nieuwe wetten, decreten en ordonnanties niet in strijd zijn met de Grondwet** en met de wetten over bevoegdheidsverdeling in ons land. Het Hof onderzoekt ook eventuele schendingen met de fundamentele rechten en vrijheden die in de Grondwet worden gewaarborgd, zoals het gelijkheidsbeginsel, vrijheid van godsdienst, recht op een menswaardig leven, enz.

Als dat wel het geval is, kan het Grondwettelijk Hof die regelgeving vernietigen. Het Hof heeft een bijzondere opdracht en staat dus los van zowel de wetgevende, uitvoerende als rechterlijke macht.

Wanneer rechters twijfelen over de **interpretatie** van een wet en hoe ze die moeten toepassen, kunnen ze voor ze zelf rechtspreken ook een **prejudiciële vraag** stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Overzicht

Deel 3 **Wie is wie**

Wie er allemaal aanwezig is in de rechtbank hangt af van het rechtscollege en van het soort zitting. We overlopen enkele actoren.

De rechter

De rechter is volgens de wet verplicht een **vonnis uit te spreken** over de geschillen die aan hem worden voorgelegd. Rechters worden de zittende magistratuur genoemd omdat zij tijdens het proces blijven zitten. In de rechtbank wordt de rechter aangesproken als meneer of mevrouw de voorzitter. De rechter baseert zich bij zijn oordeel op verschillende bronnen:

- **De wet; de wetten zoals vastgelegd door de wetgevende macht.**
- **De rechtspraak; het geheel van eerder gemaakte beslissingen door hoven en rechtbanken.**
- **De rechtsleer; juridische werken die het recht toelichten of interpreteren.**
- **Het gebruik of de gewoonte; gedragingen die in die mate door iedereen erkend worden, voor zover deze niet tegen de wet ingaan.**

In een eerste fase zal een rechter zich in een dossier inlezen. Daarna zal hij vooral naar alle verschillende partijen, waaronder de beklaagde, het slachtoffer, hun respectievelijke advocaten, het openbaar ministerie en eventueel experts en getuigen **luisteren**.

Het openbaar ministerie

Het openbaar ministerie of het parket wordt in een rechtszaak door de **procureur** of een substituut vertegenwoordigd, die ook wel de openbare aanklager genoemd wordt. Zij worden de staande magistratuur genoemd omdat zij rechtstaan wanneer zij hun betoog voeren. In strafrechtelijke zaken verdedigen zij het **belang van de maatschappij**. Burgerlijke zaken betreffen enkel die specifieke partijen, dus is het openbaar ministerie niet aanwezig. Dat onderscheid wordt in deel 4 verder uitgelegd.

De procureur overloopt de **bewijzen** die aantonen wat er gebeurd is en wie de feiten heeft gepleegd. Daarna stelt de procureur een **straf** voor aan de rechter en vraagt om deze uit te spreken.

De griffier

De griffier is de 'secretaris' van de rechtbank en de rechterhand van de rechter. Tijdens de zitting neemt de griffier nota's van wat er gezegd en gedaan wordt. Daarnaast zorgt de griffier voor de administratie van de zitting en bewaart hij/zij de documenten. Na de zitting overhandigt de griffier een verslag van de zitting aan de rechter, neemt hij/zij deel aan de beraadslagingen en schrijft hij/zij samen met de rechter het vonnis.

De advocaten

Wanneer je als burger naar de rechtbank moet, kan je juridische bijstand vragen en beroep doen op een advocaat. Dat is niet verplicht, je kan ook jezelf vertegenwoordigen, maar gezien de complexiteit van het recht en de verschillende procedures, is het aangeraden hulp in te schakelen.

Niet iedereen kan een advocaat betalen, maar iedereen heeft wel **het recht op juridische bijstand**. In dat geval kan je beroep doen op een gratis advocaat die door de overheid betaald wordt. Dat noemen we 'Pro Deo'.

Een advocaat kan je met kennis van zaken raadgeven, verdedigen in de rechtbank, bemiddelen en onderhandelen met een andere partij. Advocaten moeten enkele **regels** volgen:

- Ze zijn **onafhankelijk**; ze laten zich door niemand beïnvloeden.
- Ze zijn **partijdig**; een advocaat werkt in het belang van zijn of haar cliënt en zal zijn of haar belangen verdedigen.
- Ze hebben zelf **geen belang bij de zaak**; wie wint of verliest zal een advocaat niets opleveren.
- Ze hebben **beroepsgeheim**; advocaten geven geen informatie van hun cliënt door.

In de rechtbank worden advocaten aangesproken als '**meester**'.

De tegenpartij

Tegenpartijen kunnen, afhankelijk van de procedure, een andere vorm aannemen. Dit onderscheid wordt in DEEL 4 verder uitgelegd.

Tussen burgers

Indien een zaak een conflict tussen burgers betreft, dan dient één iemand een klacht in bij de rechtbank. Die persoon is dan de eiser. De andere partij, tegen wie de klacht is ingediend, is de verweerder.

Misdrijf

Als iemand een misdrijf gepleegd heeft, wordt die door het openbaar ministerie gedagvaard om voor de rechtbank te verschijnen. Die persoon noemen we dan de beklaagde of de beschuldigde. Iemand anders die door dat misdrijf schade heeft geleden en dus het slachtoffer is, kan zich dan burgerlijke partij stellen.

De bemiddelaar

De bemiddelaar helpt partijen met elkaar in gesprek te gaan wanneer zij dat wensen. Door gebruik te maken van specifieke **bemiddelings-technieken**, zoals actief luisteren of een empathische houding, ondersteunt de bemiddelaar de betrokkenen in het vinden van een akkoord zodat zij het conflict samen kunnen oplossen. Een bemiddelaar moet **onafhankelijk, neutraal en onpartijdig** zijn. Dat betekent dat de bemiddelaar niet verbonden is aan een van de partijen, zich objectief opstelt en elke partij evenveel aan het woord laat.

De bemiddelaar heeft **beroepsgeheim**. Alles wat gezegd wordt tijdens de bemiddeling is vertrouwelijk en mag niet worden gedeeld met derden, zelfs niet aan de rechter.

Deel 4 Het proces

Er zijn twee verschillende mogelijke procedures. Deze kunnen afzonderlijk van toepassing zijn in een zaak, maar kunnen ook samen in één zaak toegepast worden.

Burgerlijke procedure

De burgerlijke procedure gaat over een geschil tussen verschillende partijen en over hun **burgerlijke rechten**. Het kan over werknemers en werkgevers, echtgenoten, burens- of familieruzies gaan.

Het doel van een burgerlijke procedure kan bijvoorbeeld het uitvoeren van een contract, het oplossen van een geschil of de eis tot een schadevergoeding zijn.

Een burgerlijke procedure wordt **door één van de partijen zelf gestart**. Zoals hierboven uitgelegd, is die persoon de eiser. De andere partij is dan de verweerder.

Verloop

1

Bij eenvoudige burgerlijke zaken komen de eiser en verweerder of hun advocaat kort aan het woord en zal de rechter daarna beslissen.

2

Bij ingewikkeldere zaken zullen beide partijen eerst hun argumenten opschrijven en aan de rechter bezorgen. Dat noemen we de conclusies.

3

Daarna wordt er een pleitzitting vastgelegd, waarop beide partijen hun standpunt weergeven. Eerst zal de eiser het probleem uitleggen gevolgd door diens argumenten. Daarna zal de verweerder antwoorden.

4

De rechter zal in dit geval niet onmiddellijk beslissen, maar het dossier eerst in beraad nemen en bestuderen. Pas daarna doet de rechter een uitspraak en wordt deze beslissing ook gemotiveerd.

5

De rechter kan beslissen welke partij gelijk heeft en wat de andere partij moet doen. Een andere mogelijkheid is dat beide partijen voor een deel gelijk hebben en dat ze beide een verplichting krijgen van de rechter.

6

Indien de rechter onvoldoende bewijzen heeft om te beslissen, zal deze een tussenvonnis uitspreken en bijvoorbeeld een deskundige aanstellen of om extra bewijzen vragen om zo met zekerheid uitspraak te kunnen doen.

Strafrechtelijke procedure

Wanneer iemand een **misdrijf gepleegd** heeft, wil dat zeggen dat die de wet overtreden heeft. Die persoon heeft dan de regels, die door de overheid (in dit geval de wetgevende macht) worden opgesteld om de openbare orde te handhaven en de veiligheid van personen te garanderen, gebroken. Aangezien deze persoon de goede orde heeft verstoord, zal de **maatschappij een straf opleggen**.

Als iemand bij dat misdrijf schade heeft geleden en er dus slachtoffer van is, kan die zich **burgerlijke partij** stellen en een **schadevergoeding** vragen. De burgerlijke partij moet die schade zelf aantonen en bewijzen dat de tegenpartij daarvoor aansprakelijk is.

Op die manier wordt de burgerlijke procedure betrokken in de strafrechtelijke procedure. Aangezien er niet door elk misdrijf een slachtoffer is, zal er niet in elke zaak een burgerlijke partij zijn.

Verloop

Tijdens een strafrechtelijke procedure zal de rechter eerst de identiteit van de beklaagde controleren. Daarna kan hij/zij nagaan of de beklaagde weet waarom hij of zij aanwezig is en eventueel de feiten kort overlopen.

De burgerlijke partij krijgt daarna als eerste het woord. De advocaat van de burgerlijke partij toont aan dat zijn of haar cliënt schade heeft geleden bij het wanbedrijf van de beklaagde en vraagt hiervoor een schadevergoeding.

Vervolgens geeft de rechter het woord aan de procureur. De procureur geeft een overzicht van de feiten en de bewijzen en stelt vervolgens een straf voor.

De volgende die mag spreken is de advocaat van de verdediging. Die zal de rechter ofwel proberen overtuigen van de onschuld van zijn of haar cliënt, ofwel argumenten opwerpen waarom de gevraagde straf lager zou moeten zijn.

Het laatste woord is altijd bij de beklaagde.

In elke stap kan de rechter bijkomende vragen stellen. Hier neemt de rechter ook het dossier in beraad en zal hij/zij op een latere datum de uitspraak doen.

De rechter zal **drie zaken** beslissen:

1. Is de beklaagde schuldig of onschuldig?
2. Als de beklaagde schuldig wordt bevonden, doet de rechter ook uitspraak over de straf.
3. Als er een burgerlijke partij bij de zaak is, beslist de rechter ook over de schadevergoeding voor het slachtoffer.

Indien de beklaagde **verstek** geeft, wil dat zeggen dat die **niet aanwezig** is. In dat geval kan de rechter de zaak uitstellen, of oordelen zonder naar de beklaagde te luisteren. In veel gevallen is dat nadelig voor de strafmaat.

Wat kost een proces?

De kosten van een proces kunnen hoog oplopen. In principe moet de partij die in het ongelijk wordt gesteld de kosten van een procedure betalen. Soms kan de rechter ook beslissen dat elke partij een deel van de kosten betaalt. We overlopen enkele zaken waarvoor je mogelijks moet betalen als je betrokken bent bij een rechtszaak.

Dagvaarding

De meeste procedures worden ingeleid door een dagvaarding. Dat is een **officiële schriftelijke oproeping** om voor het gerecht te verschijnen. Het vermeldt waarover de zaak gaat en waar de zaak behandeld zal worden. Afhankelijk van het soort zaak zal de dagvaarding op verzoek van een particulier/onderneming of van het Openbaar Ministerie gebeuren. Een partij krijgt een dagvaarding van de gerechtsdeurwaarder. De kost ligt gemiddeld **tussen de 200 en de 500 euro**.

Rolrecht

De betaling van rolrecht is een belasting aan de staat op het feit dat een zaak op **de rol van een rechtbank** wordt ingeschreven. Deze tarieven zijn wettelijk bepaald:

- Vrederecht en Politierechtbank: **50 euro**
- Rechtbank van eerste aanleg en Ondernemingsrechtbank: **165 euro**
- Hof van Beroep: **400 euro**
- Hof van Cassatie: **650 euro**

Advocaat

Als je je zaak laat behandelen door een advocaat, zal je het ereloon van de advocaat moeten betalen. Elke partij betaalt de kosten van hun advocaat. Wordt er effectief een procedure opgestart, dan kan je via een **rechtsplegingsvergoeding** een deel van de advocatenkosten terugvragen. Een rechtsplegingsvergoeding is een vergoeding die de verliezende partij aan de winnende partij moet betalen.

Op het ereloon van een advocaat staat **geen vast tarief**. De advocaat mag dat zelf bepalen en prijzen kunnen dus erg verschillen naargelang de zaak, de ervaring van de advocaat en de geleverde prestaties. Meestal liggen de prijzen **tussen de 100 en 150 euro per uur**.

Indien iemand een te laag inkomen en vermogen heeft om een advocaat te betalen, kan die persoon beroep doen op de **juridische tweedelijnsbijstand** (pro deo advocaat). Afhankelijk van je inkomen krijg je dan volledig of gedeeltelijk kosteloze juridische bijstand, betaald door de overheid. Je kan naar het Bureau voor Juridische Bijstand gaan en zij zullen je dan een advocaat toewijzen, of rechtstreeks naar een advocaat gaan en vragen of die je zaak als *pro deo* wil aannemen.

Deskundigen en getuigen

Als de rechtbank een deskundigenonderzoek of getuigenverhoor oplegt, zal de partij die daar het meeste voordeel bij heeft die kosten moeten voorschieten.

Bemiddeling

Een conflict hoeft niet altijd via een rechtbank opgelost te worden. Via **bemiddeling** zoeken de betrokken partijen samen naar een oplossing, met de hulp van een neutrale derde: de bemiddelaar. Omdat partijen zelf meewerken aan de oplossing, wordt bemiddeling vaak ervaren als een constructieve en vreedzame manier om een conflict op te lossen.

Een bemiddeling verloopt meestal sneller, eenvoudiger en goedkoper dan een rechtszaak. Wel moeten de partijen de kosten van de professionele bemiddelaar betalen. Bemiddeling kan voor veel verschillende conflicten worden gebruikt.

Een bemiddeling steunt op vier belangrijke principes:

1. Vrijwilligheid

Niemand kan verplicht worden om aan een bemiddeling deel te nemen. Elke partij beslist zelf of ze wil meewerken en kan de procedure op elk moment stopzetten.

2. Engagement

De partijen moeten bereid zijn om samen naar een oplossing te zoeken. Een open houding en luisteren naar elkaar zijn daarbij belangrijk.

3. Vertrouwelijkheid

Wat tijdens de bemiddeling wordt besproken, blijft vertrouwelijk. De bemiddelaar heeft beroepsgeheim.

4. Een neutrale bemiddelaar

De bemiddeling gebeurt onder begeleiding van een onafhankelijke bemiddelaar. Deze helpt de partijen om met elkaar te praten en een oplossing te vinden, maar beslist niet wie gelijk heeft.

Deel 5 Schuld en straf

Misdrijven

Een misdrijf is een handeling of nalatigheid die door de wet strafbaar is. Met andere woorden: het gaat om iets wat de wet verbiedt en waarvoor een straf kan worden opgelegd. Niet alleen het doen van iets strafbaars is een misdrijf, maar soms ook het nalaten van een handeling, bijvoorbeeld iemand in levensgevaar niet helpen.

Vroeger werden misdrijven ingedeeld in drie categorieën: **overtredingen**, **wanbedrijven** en **misdaden**. Aan elk misdrijf was een wettelijk vastgelegde minimum- en maximumstraf gekoppeld.

Het nieuwe Strafwetboek vervangt deze indeling door **acht strafniveaus**. Elk misdrijf wordt ondergebracht in één van die niveaus. Het strafniveau bepaalt welke straffen de rechter kan opleggen en welke minimum- en maximumstraffen daarbij gelden. Ook de bevoegde rechtbank hangt samen met het strafniveau.

Door deze nieuwe indeling krijgt de rechter meer vrijheid om een straf op maat op te leggen. Daarbij kan hij of zij rekening houden met de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin ze werden gepleegd en de persoon van de dader.

Daarnaast werd het Strafwetboek aangepast aan de uitdagingen van de 21e eeuw. Het houdt rekening met nieuwe vormen van criminaliteit en bevat **nieuwe of gemoderniseerde strafbepalingen** voor onder meer cybercriminaliteit (zoals hacking en phishing), online seksuele misdrijven, identiteitsfraude en ecocide: het opzettelijk veroorzaken van ernstige, wijdverspreide en langdurige schade aan het milieu. Zo sluit het strafrecht beter aan bij de hedendaagse samenleving en haar risico's.

Overzicht strafniveaus

Straf-niveau	Voorbeelden van misdrijven	Mogelijke hoofdstraffen op dit niveau	Gevangenisstraf	Kan een effectieve gevangenisstraf soms vermeden worden?	Opschorting / uitstel
1	Lichte vermogens- of verkeersmisdrijven, eenvoudige beschadiging, exhibitionisme, laster, ...	Schuldigverklaring, geldstraf, werkstraf, probatiestraf	Geen	Niet van toepassing (geen gevangenisstraf mogelijk)	Beide mogelijk
2	Diefstal, opzettelijke slagen en verwondingen zonder blijvende gevolgen, aanzetting tot zelfdoding, discriminerende gewelddaden, ...	Gevangenisstraf, elektronisch toezicht, werkstraf, probatiestraf, schuldigverklaring, geldboete	6 maanden – 3 jaar	Rechter kan kiezen voor een alternatieve hoofdstraf	Beide mogelijk
3	Diefstal met geweld, opzettelijke slagen met blijvende gevolgen, vrijheidsberoving, pooierschap, ...	Gevangenisstraf	Meer dan 3 jaar – 5 jaar	Mogelijk via verzachtende omstandigheden (lager strafniveau), uitstel of strafuitvoeringsmodaliteiten	Beide mogelijk
4	Gewapende overval, ontvoering, misbruik van prostitutie, ...	Gevangenisstraf	Meer dan 5 jaar – 10 jaar	Mogelijk via verzachtende omstandigheden of strafuitvoeringsmodaliteiten	Enkel opschorting
5	Gijzeling, brandstichting met groot gevaar voor mensen.	Gevangenisstraf	Meer dan 10 jaar – 15 jaar	Mogelijk via verzachtende omstandigheden of strafuitvoeringsmodaliteiten	Enkel opschorting
6	Verkrachting, gijzeling van een minderjarige, ecocide, ...	Gevangenisstraf	Meer dan 15 jaar – 20 jaar	Mogelijk via verzachtende omstandigheden of strafuitvoeringsmodaliteiten	Enkel opschorting
7	Doodslag, seksueel geweld met de dood tot gevolg, ...	Gevangenisstraf	Meer dan 20 jaar – 30 jaar	Beperkt, enkel in uitzonderlijke gevallen via verzachtende omstandigheden of latere strafuitvoeringsmodaliteiten	nvt
8	Moord, intrafamiliale doodslag, ...	Gevangenisstraf	Levenslange gevangenisstraf	Enkel via strafuitvoeringsmodaliteiten tijdens de uitvoering van de straf (bv. voorwaardelijke invrijheidstelling onder voorwaarden)	nvt

Verzachtende omstandigheden, verzwarende factoren en verzwarende bestanddelen

Bij het bepalen van een straf houdt de rechter niet alleen rekening met het misdrijf, maar ook met de omstandigheden waarin het werd gepleegd. Daardoor kan de straf lager of hoger uitvallen.

Over de verzachtende omstandigheden kan de rechter zelf oordelen, met de verzwarende bestanddelen en factoren moet verplicht rekening worden gehouden.

Voorbeelden

Verzachtende omstandigheden	Verzwarende bestanddelen	Verzwarende factoren
kunnen ervoor zorgen dat de straf milder wordt of het strafniveau daalt. De rechter beoordeelt zelf of die aanwezig zijn. Voorbeelden zijn een blanco strafblad, een moeilijke thuissituatie of een oprechte poging om de schade te herstellen.	elementen die deel uitmaken van het misdrijf zelf en waarvoor de wet automatisch een zwaarder strafniveau voorziet. Bijvoorbeeld wanneer het slachtoffer minderjarig is of wanneer een misdrijf door meerdere personen samen wordt gepleegd.	omstandigheden die de wet opsomt en waarmee de rechter verplicht rekening moet houden bij het bepalen van de straf. Ze verhogen het strafniveau niet, maar kunnen er wel voor zorgen dat de rechter een zwaardere straf oplegt binnen dat strafniveau. Bijvoorbeeld wanneer het misdrijf werd gepleegd met een discriminerend motief of wanneer het slachtoffer een openbare functie uitoefent.

Persmisdrijven en politieke misdrijven

Persmisdrijven zijn strafbare meningsuitingen die openbaar worden gemaakt via een gedrukt of digitaal geschrift, zoals een krant, tijdschrift, boek of website. Ze raken de grens tussen de vrijheid van meningsuiting en het strafrecht. Persmisdrijven kunnen behandeld worden door het Hof van Assisen of door de correctionele rechtbank, afhankelijk van de aard van het misdrijf.

Politieke misdrijven zijn misdrijven die als doel hebben de werking van de Belgische staat of zijn instellingen rechtstreeks aan te tasten. De rechtspraak bepaalt welke feiten hieronder vallen. Voorbeelden zijn landverraad, spionage en bepaalde terroristische misdrijven wanneer ze gericht zijn tegen staatsinstellingen.

Straffen

Sinds het nieuwe Strafwetboek krijgt de rechter meer vrijheid om een straf op maat op te leggen. Daarbij houdt de rechter rekening met de persoonlijke situatie van de dader, het risico op herval, de mogelijkheden tot herstel en de kansen op re-integratie. Zo wil men onnodige negatieve gevolgen van een straf zoveel mogelijk vermijden.

In de lagere strafniveaus krijgen alternatieve straffen, zoals een werkstraf of een probatiestraf, vaker de voorkeur. Ook strafmodaliteiten zoals uitstel en probatie worden aangemoedigd. Een gevangenisstraf wordt daardoor nog meer beschouwd als een laatste middel (ultimum remedium).

Bij het bepalen van een straf houdt de rechter rekening met vijf doelstellingen:

1. Laat de straf zien dat wat de dader deed verboden is?
2. Helpt de straf om de gevolgen van het misdrijf te herstellen?
3. Helpt de straf de dader om opnieuw deel te nemen aan de samenleving?
4. Beschermst de straf de samenleving?
5. Past de straf bij de ernst van het misdrijf?

De rechter moet altijd duidelijk motiveren waarom hij of zij een bepaalde straf oplegt en hoe die straf aansluit bij deze doelstellingen.

Gevangenisstraf

Een gevangenisstraf heeft verschillende doelen. Ze beschermt de samenleving door iemand tijdelijk van zijn vrijheid te beroven. Daarnaast wil men voorkomen dat iemand opnieuw strafbare feiten pleegt. Daarom wordt er in de gevangenis ook gewerkt aan de voorbereiding op een terugkeer naar de samenleving, bijvoorbeeld via opleiding, werk, begeleiding of therapie.

Die terugkeer is vaak moeilijk. Veel ex-gedetineerden vinden moeilijk werk of huisvesting of verliezen het contact met familie en vrienden. Een goede begeleiding tijdens én na de detentie is daarom belangrijk.

De Belgische gevangenen kampen al jaren met overbevolking en een tekort aan personeel. Daardoor is het niet altijd mogelijk voldoende begeleiding te bieden.

Het nieuwe Strafwetboek beschouwt een gevangenisstraf als een **laatste middel (ultimum remedium)**. Dat betekent dat de rechter eerst bekijkt of een andere straf, zoals een werkstraf, een geldstraf of een probatiestraf, een passend antwoord kan bieden. Alleen wanneer een vrijheidsberoving noodzakelijk is, wordt een gevangenisstraf opgelegd. Er worden geen gevangenisstraffen meer opgelegd van minder dan zes maanden of voor misdrijven van niveau 1.

In sommige gevallen kan een veroordeelde een deel van zijn straf buiten de gevangenis ondergaan, bijvoorbeeld onder **elektronisch toezicht** met een enkelband. Wie een deel van zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten, kan onder bepaalde **voorwaarden ook voorwaardelijk** worden vrijgelaten. Tijdens die periode moet de persoon zich aan opgelegde voorwaarden houden.

Naast gevangenisstraffen bestaat er ook **internering**. Dat is geen straf, maar een veiligheidsmaatregel voor mensen met een ernstige psychiatrische aandoening die een misdrijf hebben gepleegd. Zij krijgen een aangepaste behandeling in een beveiligde zorginstelling.

Geldboete

Wanneer iemand wordt veroordeeld tot de betaling van een geldboete, wil dat zeggen dat je een bepaalde **som moet betalen aan de staat**. De rechter zal bepalen hoeveel je moet betalen. De rechter zal bepalen hoeveel je moet betalen, maar zal hierbij rekening houden met de financiële draagkracht van de veroordeelde. Dat bedrag moet je dan vermenigvuldigen met de '**opdecimen**'. Die opdecimen moeten ervoor zorgen dat geldboetes mee evolueren met prijsstijgingen in de maatschappij zonder dat het strafwetboek aangepast moet worden. De rechter zal ook een **vervangende gevangenisstraf** bepalen, voor het geval dat je de geldboete niet betaalt.

Werkstraf

Als je een werkstraf opgelegd krijgt, moet je minstens 20 uur en maximum 300 uur gratis **werken voor de gemeenschap** binnen de 12 maanden na de veroordeling. De rechter zal ook altijd een **vervangende gevangenisstraf of geldboete** uitspreken als de werkstraf niet wordt uitgevoerd. Er zal aan de beklaagde altijd gevraagd worden of die akkoord is met het uitvoeren van een werkstraf, anders zou dat slavernij zijn.

Uitstel en opschorting

Een rechter kan ervoor kiezen om een straf niet (onmiddellijk) uit te voeren via **opschorting** of **uitstel**.

Bij **opschorting** verklaart de rechter de persoon schuldig, maar legt nog geen straf op. De persoon krijgt dus geen straf als er geen nieuwe feiten worden gepleegd en de voorwaarden worden nageleefd. Opschorting is mogelijk tot en met strafniveau 6.

Bij **uitstel** spreekt de rechter wel een straf uit, maar wordt die straf niet meteen uitgevoerd. Als de persoon tijdens de opgelegde periode geen nieuwe misdrijven pleegt en de voorwaarden naleeft, wordt de straf niet uitgevoerd. Uitstel is mogelijk tot en met strafniveau 3.

In beide gevallen bepaalt de rechter een proefperiode van 1 tot 5 jaar waarin de persoon zich aan bepaalde voorwaarden moet houden. Als de voorwaarden niet worden nageleefd of er nieuwe feiten worden gepleegd, kan de rechter beslissen om de straf alsnog uit te voeren.

Zowel aan de opschorting als aan het uitstel kan de rechter **probatievoorwaarden** koppelen. Dat zijn bepaalde voorwaarden die tijdens de proefperiode moeten worden nageleefd. Naast het niet plegen van nieuwe misdrijven, is er een hele waaier aan mogelijke probatievoorwaarden:

- verplichte ontwenningsskuur,
- geen drugs of alcohol gebruiken,
- het volgen van een cursus, vast werk of een vaste woonplaats vinden en houden,
- medische of psychiatrische begeleiding volgen,
- verbod om bepaalde plaatsen te bezoeken, ...

De beklaagde zal steeds met de voorwaarden akkoord moeten gaan.

Justitiehuizen

Justitiehuizen bieden diensten aan zowel daders als slachtoffers van misdrijven. Ze hebben een aantal kerntaken waaronder burgers informeren, slachtoffers bijstaan en daders begeleiden bij hun strafuitvoering. In totaal zijn er in België 28 justitiehuizen. Justitiehuizen spelen een enorm belangrijke rol bij het bevorderen van een meer menselijke en effectieve aanpak van criminaliteit en strafrecht.

We bekijken enkele van hun activiteiten:

Minderjarigen

Als een minderjarige een onrechtmatige daad veroorzaakt, zijn zijn of haar ouders aansprakelijk. De minderjarige kan echter ook zelf aansprakelijk gesteld worden als hij of zij **schuldbekwaam** is. Dat wil zeggen dat de minderjarige zich bewust is van het onrechtmatig karakter van de schadeverwekkende handeling. Vooral de fysieke en intellectuele ontwikkeling en de leeftijd van de minderjarige zullen hierbij een rol spelen.

In het geval dat de minderjarige aansprakelijk is, spreken we niet over een 'misdrijf', maar over een '**als misdrijf omschreven feit**'. De reactie van de rechter is ook geen 'straf', maar een '**maatregel**'.

Een minderjarige komt niet voor de gewone rechter, maar voor de **jeugdrechter**. Die zal vragen aan de **sociale dienst** om de situatie van de minderjarige te onderzoeken om een gegronde beslissing te nemen. De jeugdrechter probeert alle partijen zo goed mogelijk verder te helpen, zowel de minderjarige als de ouders en de maatschappij. Een maatregel kan bestaan uit een opmerking, begeleiding bij het gezin, een vergoeding, vrijwilligerswerk of het verblijf in een pleeggezin, een open tehuis of een psychiatrische instelling. Vanaf 14 jaar kan de rechter de minderjarige ook naar een gesloten instelling sturen.

Minderjarigen die tussen 16 en 18 jaar een ernstig misdrijf plegen kunnen '**uit handen gegeven worden**'. Nadat verschillende maatregelen zijn genomen en een psychiatrisch verslag is opgemaakt, kan de minderjarige toch terechtkomen bij de rechtbank voor volwassenen en geen aangepaste behandeling krijgen.

Woordenlijst

Bemiddeling

Een vrijwillige, eenvoudigere manier om een oplossing te zoeken voor een conflict op basis van een onderhandeling tussen de partijen. Ze krijgen daarbij de hulp van een bemiddelaar, die vertrouwelijk en neutraal tewerk gaat.

Burgerlijke partij

In een strafrechtelijke procedure kan iemand die slachtoffer is bij een misdrijf en er schade bij heeft geleden zich burgerlijke partij stellen om zo een schadevergoeding te bekomen.

Burgerlijke procedure

Geschil tussen partijen over burgerlijke rechten. Opgestart door de eiser tegen de verweerder. Het kan gaan over werknemers en werkgevers, echtgenoten, burens- of familieruzies.

Dagvaarding

Officiële schriftelijke oproeping om voor het gerecht te verschijnen.

Decreet

Regels die gelden in een gemeenschap of een gewest over hun specifieke bevoegdheden.

Fundamentele rechten

Rechten die inherent zijn aan alle individuen en die essentieel zijn voor hun vrijheid, waardigheid en gelijkheid.

Grondrechten

Fundamentele rechten die zijn vastgelegd in de grondwet van een land. De term wordt dus in nationale context gebruikt. Ze zijn van toepassing op alle burgers binnen dat land.

Grondwet

Tekst die bepaalt wat België is, hoe het land politiek en administratief wordt georganiseerd en wie er wat doet.

Justitiehuis

Justitie-assistenten in justitiehuizen hebben een aantal kerntaken waaronder burgers informeren, slachtoffers bijstaan en daders begeleiden bij hun strafuitvoering.

Mensenrechten

Universele rechten die nageleefd moeten worden door alle landen en regeringen, ongeacht de interne wetgevingen. Ze zijn vastgelegd in internationale verdragen en verklaringen, zoals het UVRM en EVRM.

Openbaarheid van het gerecht

Belangrijk principe dat burgers het recht geeft om informatie van de overheid te kennen. De openbaarheid garandeert de transparantie van justitie. Die transparantie moet ervoor zorgen dat processen op een eerlijke en correcte manier verlopen.

Opschorting

De beklaagde wordt schuldig geacht, maar er wordt geen straf uitgesproken. Als de veroordeelde binnen de 1 tot 5 jaar toch opnieuw veroordeeld wordt, zal er een straf uitgesproken worden.

Ordonnantie

Regels die gelden in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Privaat recht

Regelt de rechten en plichten tussen burgers onderling, tussen burgers en bedrijven en tussen bedrijven onderling.

Probatievoorwaarden

Kunnen zowel aan opschorting als aan uitstel worden gekoppeld. Bepaalde voorwaarden die tijdens de proefperiode nagekomen moeten worden.

Publiek recht

Regelt de rechten en plichten tussen de burgers en de overheid en regelt hoe de overheid georganiseerd wordt.

Rechtszekerheid

Individuen en entiteiten kunnen vertrouwen op een stabiel en voorspelbaar juridisch systeem. Wetten en regels zijn duidelijk geformuleerd en worden consistent toegepast.

Recidive

Een persoon die al eerder werd veroordeeld die opnieuw strafbare feiten pleegt.

Reglement

Regels die worden uitgevaardigd op het niveau van provincies en gemeenten en van toepassing zijn op dat grondgebied.

Scheiding der machten

Onderlinge controle tussen de wetgevende, rechterlijke en uitvoerende macht. Om te voorkomen dat één persoon of instelling te veel macht heeft.

Strafrechtelijke procedure

Een persoon moet op vraag van de maatschappij voor de rechtbank komen omdat die de wet heeft overtreden. De maatschappij wordt vertegenwoordigd door het Openbaar ministerie. De persoon die voor de rechtbank moet komen is de beklaagde of beschuldigde.

Uitstel

De beklaagde wordt schuldig geacht en er wordt een straf uitgesproken. Deze dient niet effectief uitgevoerd te worden, voor zover er nadien geen nieuwe feiten worden gepleegd gedurende een termijn van 1 tot 5 jaar.

